

Arrest

nr. 70 582 van 24 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en waarbij de laatste twee verzoekende partijen verklaren te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 19 januari 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19 december 2008.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 31 mei 2011 met nr. 213.594 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 augustus 2009 met nr. 30 871 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 5 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2008 dienen verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 13 augustus 2008.

Op 21 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 december 2008. Tegen voormelde beslissing dienen verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 31 augustus 2009 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing bij arrest nr. 30 871. Tegen voormeld arrest wordt een cassatieberoep ingediend door de Belgische Staat. Op 31 mei 2011 vernietigt de Raad van State het arrest nr. 30 871 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 213.594 en verwijst de zaak naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13/08/2008 heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Wat betreft de medische problematiek van betrokkene H. G. stelt de ambtenaar-geneesheer in het verslag van 21/10/2008 (zie gesloten omslag) dat er geen reëel risico is voor betrokkene haar leven of fysieke integriteit. Uit de voorgelegde medische attesten dd. 30/04/2008 opgesteld door Dr. K. blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij in medische behandeling is. De precieze aard en/of de te voorziene behandelingsduur van deze behandeling kunnen evenwel niet afgeleid worden uit de beschikbare medische gegevens. Dr. K. stelt verder dat regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is. Nochtans blijkt nergens uit de voorgelegde medische attesten dat de betrokkene momenteel ook daadwerkelijk door een specialist opgevolgd wordt. Dr. K. stelt ook dat betrokkene een slechte levensverwachting heeft, zich niet kan verplaatsen, niet kan reizen naar het land van herkomst (owv gevaar; dit is evenwel geen medisch gegeven) of een lange reis kan verdragen en dat permanente aanwezigheid en zorg van de familieleden en/of derden noodzakelijk is. Voornoemde feiten zijn volgens de ambtenaar-geneesheer moeilijk in overeenstemming te brengen met de benigne en banale aard van de betrokkenes klachten.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 19 december 2011 wordt zowel aan de eerste, de tweede als aan de derde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, waarvan de motivering telkens luidt als volgt:

“Reden van de beslissing:

De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij/zij deze termijn niet overschreden (art. 7 alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980).”

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat huidig beroep, bij de vermelding van het voorwerp, stelt dat de annulatie wordt gevorderd van *“de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 12) d.d. 19 december 2008”*. Echter blijkt dat het enig middel van het verzoekschrift uitsluitend gericht is ten aanzien van de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

Aangezien de verzoekende partijen geen middelen aanvoeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, dient te worden vastgesteld dat het beroep in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is.

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 12 mei 2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster hij haar aanvraag dd. 12 mei 2008 wel degelijk vier medische attesten dd. 31 april 2008 van haar behandelende arts had voorgelegd daaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat zij niet in staat is om te reizen en dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering (...) blijkt niet dat Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen. Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 12 mei 2008, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Vooreerst heeft verzoekster wel degelijk vier objectieve en verifieerbare medische attesten voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt - met name voegde zij bij haar aanvraag dd. 12 mei 2008 vier recente medische attesten bij opgesteld door dokter K. A. dd. 30 april 2008. Het betroffen m.n. één origineel samenvattend medisch getuigschrift : één medisch attest, één origineel gedetailleerd medisch verslag en een schrijven gericht aan de ambtenaar-geneesheer. In de medische attesten werd bevestigd dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een regelmatige opvolging door een arts of specialist (psychiater) noodzakelijk is. Tevens werd benadrukt door de behandelende arts dat de nabijheid van een ziekenhuis (psychiatrie) noodzakelijk is en dat er geen alternatieven voor de behandeling bestaan. De behandelende arts beklemtoonde dat de medische toestand van verzoekster van die aard is dat zij niet in staat is om te reizen en dat een adequate therapie in haar land van herkomst niet voorhanden is. Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten dd. 30 april 2008 bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede is het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 21 oktober 2008 waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 21 oktober 2008 heeft gebaseerd, in strijd met de door verzoekster voorgelegde medische attesten dd. 30 april 2008 opgesteld door de behandelende arts. In tegenstelling tot het besluit van de ambtenaar-geneesheer blijkt uit de voorgelegde medische attesten dat een specifieke medische behandeling van verzoekster momenteel wel degelijk lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn. De behandelende arts vermeldde in de medische attesten dd. 30 april 2008 duidelijk dat een therapie lopende is en dat ondanks de antidepressieve therapie, de klachten persisteren. Ook verklaarde de behandelende arts uitdrukkelijk dat verzoekster niet in staat is

om te reizen en dat een adequate therapie in het land van herkomst uitgesloten is. De ambtenaar-geneesheer is dan ook uitermate overhaast in haar advies dd. 21 oktober 2008 als zij tot driemaal toe stelt dat deze gegevens "moeilijk in overeenstemming te brengen zouden zijn met de benigne en banale aard van betrokkene's klachten. De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften opgesteld door haar geneesheer dokter K. A. bevatten wel degelijk een duidelijke beschrijving van de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt. O.m. werd melding gedaan van het feit dat verzoekster lijdt aan diverse psychische symptomen waaronder anorexia, angst depressieve stemming, vermoeidheid, insomnia, irriteerbaarheid, hoofdpijnen, duizeligheid, recidiverende anale bloedingen etc.

Als haar behandelende geneesheer bevestigt dat er medische behandelingen lopende zijn, dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken) : de nabijheid van een ziekenhuis en specialist noodzakelijk is dat verzoekster niet in staat is om te reizen en dat er tenslotte geen adequate therapie in het land van herkomst voorhanden is ; dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan. Het advies van de ambtenaar-geneesheer is dan ook foutief en druist in tegen de medische verslagen dd. 30 april 2008 minstens is het advies voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat. De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt laten haar niet toe om te reizen. De ambtenaar-geneesheer stelt dan ook ten onrechte dat de medische aandoeningen van benigne en banale aard zouden zijn. Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging noodzakelijk is. Het advies van de ambtenaar-geneesheer druist in tegen de voorgelegde medische attesten. De ambtenaar-geneesheer vergenoegt zich ten onrechte met het louter tegenspreken van de medische verslagen van de behandelende geneesheer van verzoekster.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende arts, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel. In haar schriftelijke aanvraag dd. 12 mei 2008 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling. (zie Verzoekschrift dd.12/05/2008: 'Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster is steeds bereid op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling.') Gezien de medische attesten dd. 30 april 2008 van de behandelende arts van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies dd. 21 oktober 2008 van de ambtenaar-geneesheer op cruciale punten (o.a. met betrekking tot de vraag of verzoekster al dan niet kan reizen en met betrokkene tot de ernst van de aandoening hetgeen belangrijk is om een inschatting te kunnen maken over het al dan niet aanwezig zijn van een adequate behandeling in het land van herkomst tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en definitieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren. Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 21 oktober 2008 de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 12 mei 2008 helemaal niet werd geantwoord. Ten vierde kan de motivering van de bestreden beslissing dd. 21 oktober 2008 bezwaarlijk afdoende worden genoemd indien zij zich beperkt tot een loutere verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder op z'n minst te antwoorden op deze argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift dd. 12 mei 2008 had aangehaald : waaronder het gegeven dat de medische voorzieningen in het herkomstland voor verzoekster niet toegankelijk zijn gezien verzoekster aldaar in een sociaal en financieel kwetsbare situatie verkeert. Zie verzoekschrift dd. 12/05/2008 'Een terugkeer naar haar oorspronkelijke woonplaats in Armenië is onmogelijk, nu verzoekster ginds nog steeds geconfronteerd zal worden met ernstige moeilijkheden. Daarenboven verkeert verzoekster in Armenië in een sociaal en financieel bijzonder zwakke en kwetsbare situatie. Een terugkeer naar haar land van herkomst is —minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek totaal niet aangewezen. Gelet op de kwetsbare sociale en financiële toestand van verzoekster in Armenië houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar.' Aangezien verweerder nergens in de bestreden beslissing dd. 21 oktober 2008 deze argumenten in overweging neemt laat staan dat verweerder enig antwoord geeft op dit argument, is het duidelijk dat verweerder is tekortgeschoten in

zijn motiveringsplicht. Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel. Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D.. De motiveringsplicht en vreemdelingenwet. TVVR 1993.67 cv.).

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkenen onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partijen van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade hebben ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen kritiek hebben op de inhoud van de motivering en dat zij zowel de juridische, als de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kennen, zodat het normdoel dat met de formele motiveringsplicht wordt beoogt, bereikt is. De verzoekende partijen hebben dan ook geen belang bij het aanvoeren van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling over de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het toen geldende artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.(...)”

Uit het door de verzoekende partijen naar voren gebrachte middel blijkt duidelijk dat zij het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer en dat zij stellen dat dit advies strijdig is met de door hen neergelegde medische attesten.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer een duidelijk en eenduidig advies heeft verstrekt waarbij de voorgelegde elementen werden onderzocht en geapprecieerd en waarbij de verklaringen van de (huis)arts van de verzoekende partijen volledig worden weerlegd. Zo blijkt uit het bijgevoegde medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat punt per punt wordt toegelicht waarom er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen de terugkeer naar het land van herkomst of verblijf. Het enkele gegeven dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de

beoordeling van de ambtenaar-geneesheer laat de Raad niet toe te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing en vormt hoe dan ook geen grond tot vernietiging.

Verder dient te worden aangestipt dat het gegeven dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met de door de verzoekende partijen neergelegde medische attesten en dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling door de ambtenaar-geneesheer, niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, is dit immers veelal het geval omdat het advies van de ambtenaar-geneesheer inhoudelijk anders is dan het door de aanvrager ter ondersteuning van zijn aanvraag neergelegd medisch attest.

Zowel uit de wettekst van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet als uit de toelichting in de voorbereidende werken (wetsontwerp tot wijziging van de wet d.d. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/1, p; 34-36) blijkt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag, uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Zo wordt in de voorbereidende werken desbetreffend het volgende gesteld: *“De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van hippocrates geldt. De ambtenaar-geneesheer kan ook indien hij het noodzakelijk acht, bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* Zoals hierboven reeds uiteengezet heeft de ambtenaar-geneesheer in zijn advies geantwoord op de door de verzoekende partijen neergelegde attesten en heeft hij deze punt voor punt besproken in zijn advies. Nogmaals dient te worden benadrukt dat het gegeven dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met het door de ambtenaar-geneesheer uitgebrachte advies en dat zij van oordeel zijn dat hun medische aandoeningen werden geringschat, de Raad niet toelaat te besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. Voor zover het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partijen om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

In zoverre verzoekende partijen menen dat de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden doordat de verwerende partij de mogelijkheid had om de verzoekende partijen aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch ten onrechte nagelaten heeft om dit te doen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 9ter, § 1, tweede alinea voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die *zodanig* de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is aan de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf te onderzoeken indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder een eigen onderzoek een onderbouwd advies kan geven.

Uit de tekst van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan geenszins een verplichting worden afgeleid om verzoekende partijen aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Zoals hierboven aangegeven behoort het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische elementen, inclusief de medische attesten die worden voorgelegd bij de aanvraag uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer die hierbij volledig wordt vrijgelaten. Het behoort tevens tot de uitsluitende bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij de voorgelegde attesten voldoende acht om een advies te kunnen verstrekken nopens het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vermelde risico en de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de vreemdeling verblijft. De ambtenaar-geneesheer is dan ook niet verplicht om in zijn advies te motiveren waarom hij het niet nodig acht de vreemdeling aan een verder onderzoek te onderwerpen. Verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden. Noch maken zij hiermee een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Evenmin kunnen de verzoekende partijen worden gevolgd waar zij een schending van de motiveringsplicht menen te ontwaren uit het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer niet is ingegaan op de argumenten die zij in hun aanvraag hadden opgeworpen aangaande de toegankelijkheid van een medische behandeling. Aangezien de ambtenaar-geneesheer *in casu* van oordeel is dat de ziekte waaraan de tweede verzoekende partij lijdt geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft, diende hij immers niet verder te onderzoeken of de medische behandeling toegankelijk is. Wederom laten de argumenten van de verzoekende partijen niet toe te besluiten tot een schending van de materiële motiveringsplicht.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat de zaak van verzoekende partijen op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. Verzoekende partijen maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister en de ambtenaar-geneesheer zijn *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk achten om hun beslissing/advies te kunnen nemen. De door verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch dat de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht zou zijn geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten bleek dat verzoekster niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in haar herkomstland uitgesloten waardoor een terugkeer onmogelijk is. Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M. Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende (...) Een terugkeer naar haar land van herkomst is minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen. Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden. Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt;”

Er dient opgemerkt te worden dat verzoekende partijen om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekende partijen volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In deze verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat de bestreden beslissing op een niet kennelijk onredelijke wijze stelt dat tweede verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Met hun betoog maken de verzoekende partijen dan ook

geenszins aannemelijk dat een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft. Bij haar verzoekschrift dd. 12 mei 2008 had verzoekster wel degelijk vier recente en gemotiveerde medische attesten voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt. De voorgebrachte medische attesten dd. 30 april 2008 opgesteld door de behandelende arts stelden dat de medische aandoening van verzoekster van die aard is dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een specialist en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling. De voorgebrachte medische attesten dd. 30 april 2008 betreffen objectieve en verifieerbare documenten. Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak. Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 21 oktober 2008, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende arts. Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing. Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 21 oktober 2008 te worden vernietigd.”

In hun derde middel herhalen de verzoekende partijen deels hun uiteenzetting uit het eerste middel.

De Raad kan dan ook volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, welk integraal wordt hernomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPES,
mevr. M. BEELEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J.CAMU,
dhr. M. DENYS,

rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS